

Sygn. akt V GC 4/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 maja 2019 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie V Wydział Gospodarczy, w składzie:

Przewodniczący:	SSR del. Maciej Rzewuski
Protokolant:	sekr. sąd. Arkadiusz Koziół

po rozpoznaniu w dniu 13 maja 2019 r. w Olsztynie na rozprawie

sprawy z powództwa (...) S.A. w W.

przeciwko Z. P.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego Z. P. na rzecz powoda (...) S.A. w W. kwotę 174.270,66 (sto siedemdziesiąt cztery tysiące dwieście siedemdziesiąt 66/100) złotych wraz z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od kwoty 163.675,27 zł od dnia 13 września 2018 r. do dnia zapłaty,

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 14.131,00 (czternaście tysięcy sto trzydzieści jeden 00/100) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 5.400,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,

III. nadaje wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności.

SSR del. Maciej Rzewuski

Sygn. akt. V GC 4/19

UZASADNIENIE

Powód (...) S.A. w W. wniósł o zasądzenie od pozwanego Z. P. na swoją rzecz kwoty 174.270,66 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości maksymalnych odsetek za opóźnienie od kwoty 163.675,27 zł od dnia 13 września 2018 roku do dnia zapłaty. Dodatkowo powód domagał się zasądzenia od pozwanego kosztów postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód wskazał, że przysługuje mu wobec pozwanego wymagalna wierzytelności pieniężna wynikająca z zawartej umowy kredytu z 26 listopada 2014 r. Pozwany nie dokonał spłaty należności wynikających z zawartej umowy, w związku z czym umowa uległa rozwiązaniu na skutek jej wypowiedzenia w dniu 10 maja 2018 r. Powód wzywał pozwanego do uregulowania całości należności. Wobec braku zapłaty, w dniu 13 września 2018 r. powód wystawił wyciąg z ksiąg banku.

Dnia 29 listopada 2018 roku Sąd Okręgowy w Olsztynie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym uwzględniający roszczenie powoda w całości.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany wskazał, że zarówno kwota, jak i termin płatności są dla niego niemożliwe do zrealizowania.

W piśmie procesowym z dnia 22 stycznia 2019 r. powód wskazał, że wobec uznania roszczenia przez pozwanego wyrok wydany w niniejszej sprawie, powinien zawierać rygor natychmiastowej wykonalności.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 26 listopada 2014 r. strony zawarły umowę o udzielenie kredytu (...) nr (...) nr ref. (...). Powód występował wówczas pod nazwą (...) S.A. w W.. Na jej podstawie powodowy bank udzielił pozwanemu kredytu w wysokości 290.272,50 zł. Termin spłaty kredytu ustalono na dzień 7 czerwca 2021 r.

Pozwany zaprzestał spłaty kredytu, w związku z czym dnia 10 maja 2018 r. powód wypowiedział mu umowę za 30-dniowym okresem wypowiedzenia. Jednocześnie w dokumencie wypowiedzenia zawarto stwierdzenie, że w przypadku uregulowania przez pozwanego kwoty 18.274,93 zł wynikającej z niedotrzymania terminów płatności rat, w terminie 30 dni od daty otrzymania niniejszego pisma, nie wywoła ono żadnych skutków prawnych. Pozwany otrzymał wypowiedzenie w dniu 18 maja 2018 r., lecz nie uregulował powyższej należności, w związku z czym w dniu 13 września 2018 r. powód wystawił wyciąg z ksiąg banku o nr (...) (...). W wyciągu stwierdzono, że pozwany z tytułu umowy o udzielenie kredytu (...)nr (...) nr ref. (...) posiada zadłużenia w łącznej kwocie 174.270,66 zł, na które składają się kwoty:

- 163.675,27 zł tytułem należności głównej,
- 3.412,71 zł tytułem niespłaconych odsetek umownych,
- 1.720 zł tytułem opłat,
- 5.462,68 zł tytułem niespłaconych odsetek za zwłokę naliczonych od dnia 5 marca do 12 września 2018 r.

(bezsporne; wyciąg z ksiąg banku – k. 4, pełnomocnictwa – k. 5-6, umowa o udzielenie kredytu „(...)nr (...) nr ref. (...) – k. 7-9, wypowiedzenie umowy – k. 10-12, pełny odpis KRS powoda – k. 23-45)

Sąd zważył , co następuje:

Żądanie powoda okazało się być uzasadnione. Powyższy stan faktyczny ustalono na podstawie przedłożonych przez stronę powodową dokumentów, których wiarygodność nie budziła żadnych zastrzeżeń. Dodatkowo, jak słusznie wskazał powód w piśmie z 22 stycznia 2019 r. pozwany uznał de facto roszczenie. W złożonym sprzeciwie nie kwestionował bowiem ani roszczenia, ani jego wymagalności, ani też wysokości, a jedynie wskazywał na brak możliwości natychmiastowego zaspokojenia roszczenia powoda.

Zgodnie z przepisem art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel (przedmiot kredytu), a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie i zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu w oznaczonym terminie. Dodatkowo zobowiązanie kredytobiorcy obejmuje obowiązek zapłacenia bankowi odsetek oraz prowizji, w przewidzianych w umowie terminach – wynagrodzenia za korzystanie ze środków pieniężnych banku.

Z ustalonego w sprawie stanu faktycznego wynika, że strony zawarły umowę kredytu w kwocie 290.272,50 zł. W związku z zaprzestaniem spłaty należności z kredytu przez pozwanego powód dokonał skutecznego wypowiedzenia umowy, wobec czego cała niespłacona dotychczas kwota kredytu została postawiona w stan wymagalności. Poczynione rozważania przemawiały wyraźnie za uwzględnieniem powództwa, albowiem strona powodowa wykazała istnienie i wysokość roszczenia dochodzonego pozwem, a roszczenie zostało uznane przez pozwanego. Z tych przyczyn powództwo uznać należało za zasadne.

Źródłem roszczenia odsetkowego zgodnie z dyspozycją art. 359 § 1 k.c. pozostają czynność prawna, ustawa, orzeczenie sądu lub decyzja właściwego organu, przy czym jeżeli wysokość odsetek nie została w inny sposób określona, należą się odsetki ustawowe (§ 2 przepisu). W przypadku opóźnienia w spełnieniu świadczenia pieniężnego, gdy wierzytelność jest oprocentowana według stopy wyższej niż ustawowa, uprawniony może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy (art. 481 § 2 zd. 2 k.c.).

In casu podstawę roszczenia odsetkowego stanowiła czynność prawna w postaci zawartej umowy kredytu. Poza sporem pozostawało, że umówione odsetki mogły być naliczane dopóty, dopóki trwała czynność prawna, a konkretnie dopóki wiązały postanowienia umowne w zakresie odsetek (in concreto także po rozwiązaniu umowy wskutek upływu terminu spłaty zobowiązania). Zobowiązanie do uiszczenia świadczeń ubocznych w postaci odsetek za opóźnienie pozostawało więc w mocy, na podstawie wyraźnej i zgodnej woli obu stron, korelującej z obowiązującymi w tej materii przepisami ustawy (art. 353¹ k.c.). Określone w treści § 3 pkt 3 umowy kredytu odsetki w istocie wysokością odpowiadały odsetkom maksymalnym w rozumieniu przepisu art. 359 § 2¹ k.c., wobec czego zasadne było ich zasądzenie w tej wysokości.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania. Na zasądzoną kwotę złożyły się opłata od pozwu w kwocie 8.714 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł oraz koszty zastępstwa prawnego w kwocie 5.400 zł (§ 3 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych).

Na podstawie art. 333 § 1 pkt 2 k.p.c. wydanemu wyrokowi nadano rygor natychmiastowej wykonalności, wobec uznania roszczenia przez pozwanego w złożonym sprzeciwie od nakazu zapłaty.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w sentencji.

/SSR del. Maciej Rzewuski/